

SPOLEČNOST PŘÁTEL ITÁLIE
ASSOCIAZIONE AMICI DELL'ITALIA

Zpravodaj

Společnosti přátel Itálie

rok: 2016 • ročník: XXI • číslo: 1-2

Adresa redakce:

Vocelova 602/3
120 00 Praha 2

Internet:

eva.poddana@prateleitalie.eu
www.prateleitalie.eu

Číslo účtu:

4200582242/6800

Odpovědná redaktorka:

Eva Poddaná
Tel.: +420 603 413 962

Náklad:

600 výtisků

Sazba a tisk:

Firma KELOC PC, spol. s r.o.,
náměstí SNP 32, 613 00 Brno

Uzávěrka tohoto čísla:

10. června 2016

ÚVODEM

První rok ve funkci tajemnice Společnosti přátel Itálie

Začátkem roku uplynul můj první rok ve funkci tajemnice Společnosti přátel Itálie – z mého pohledu velmi rychle. Patrně to bylo tím, že byl plný nových poznatků a událostí. Přitom nemohu říci, že začátky byly úplně jednoduché. Snažila jsem se

pracovat co nejkvalitněji, přijala jsem spoustu informací, poznala jsem mnoho nových lidí, seznámila jsem se s dosavadním fungováním SPI. Pomalu si vytvářím představu, jak by mohla fungovat lépe. Od začátku se snažím navázat na předchozí kvalitní práci Společnosti a současně s tím bylo a je mým cílem přinést do její činnosti něco nového. Troufám si říci i trvalého, což však ukáže čas. Již teď je cítit velké oživení nejen v činnosti pražské pobočky, ale i celé SPI. Samozřejmě vím, že není možné se zavděčit všem a ráda uvítám jakoukoli konstruktivní kritiku nebo návrhy na zlepšení práce a naší vzájemné komunikace. Mé působení pro celou Společnost i pro Pražskou pobočku, jejíž jsem předsedkyní, sebou přináší odpovědnost za řadu činností. Mimo jiné jde o vedení a průběžnou aktualizaci databáze členů, správu internetových stránek a FB profilu, zajištění průběžné informovanosti mezi jednotlivými pobočkami, zajištění jazykových kurzů, organizaci nejrůznějších akcí pro členy Společnosti, účast na společenských akcích, kde SPI zastupují, a v neposlední řadě jde i o administrativní činnost – nijak zábavnou, ale o to víc náročnou.

Dnešním dvojčíslem XXI. ročníku našeho tradičního Zpravodaje jsem převzala i odpovědnost za jeho další vydávání. Tentokrát Zpravodaj vychází bohužel s poměrně velkým zpožděním. Bylo způsobeno čekáním na dokumenty potřebné ke změně sídla Společnosti. Na přípravě tohoto čísla jsem se poprvé z velké části podílela. Zatím bez výraznějších změn a v tradičním formátu. I když doba i technologie pokročily, budeme se snažit, dokud to bude z finančních

důvodů možné, udržet jeho vydávání i v tištěné formě, což je stále důležité pro část členské základny.

Neodmyslitelným předpokladem dalšího oživení činnosti naší společnosti i obohacení stránek Zpravodaje bude, když se na centrální úrovni i v pobočkách přihlásí noví spolupracovníci, zejména ti, kteří se orientují v italských realitách, kultuře a jazyku.

Na závěr bych chtěla všem členům slíbit, že se budu i nadále snažit v součinnosti se členy celostátního výboru, výborů regionálních poboček a dobrovolných spolupracovníků o co největší obohacení činnosti SPI a zvyšování její prestiže a významu. Teprve postupně si uvědomuji, jaký potenciál naše společnost má. Věřím, že to dochází i našemu okolí a našim českým i italským partnerům.

Eva Poddaná

Jednání Celonárodního výboru Společnosti přátel Itálie 28. 1. 2016

Jednání zahájil předseda Petr Dostál v sále na Senovážném náměstí v Praze. Místopředseda Dr. Pietropaolo informoval o předání agendy Společnosti přátel Itálie tajemnici Ing. Evě Poddané, která poté podala zprávu o činnosti od minulého zasedání, organizačních změnách, navázané spolupráci a plánovaných akcích. Současně navrhla, aby bod programu – rozpočet na rok 2016, byl předložen na příští schůzi. Dále byly projednány tyto body programu:

- usnesení předsednictva o změně sídla Společnosti přátel Itálie na adresu Vocelova 602/3, 120 00, Praha 2.
- informace o vytvoření nových internetových stránek. V současnosti je v provozu česká verze a italská verze je připravována. Na Facebooku byl vytvořen nový profil se záměrem zviditelnit spolupráci mezi jednotlivými pobočkami. Vydávání Zpravodaje v tištěné podobě, důležité pro členy, kteří nemají možnost jeho sledování v elektronické verzi, bude pokračovat, dokud to bude finančně možné s postupným přechodem jen na elektronickou verzi. V této souvislosti byly pobočky požádány o aktivnější spolupráci.
- Ing. Poddaná informovala o zvýšení počtu nových členů. Poslední číslo přihlášky je 2811. Nermalou měrou k tomu přispěly i akce pořádané Pražskou pobočkou. Vysoký počet návštěvníků byl na akcích Číše vína, Piknik, předvánoční setkání Pre-Natale v Italském kulturním institutu (IKI), kurz přípravy kávy a prezentace knihy spolu s přednáškou místopředsedy Jiřího Holuba. Z růstu počtu členů vyplývá nutnost neustálé aktualizace členské databáze ve spolupráci s jednotlivými pobočkami. S tím souvisí i nutnost změny v systému vybírání členských příspěvků, jelikož v současnosti je systém nejednotný a je náročný na kontrolu. Dr. Sandroni sdělil,

že Olomoucká pobočka je ochotna vzdát se 50% podílu na členských příspěvcích za rok 2015 ve prospěch rozpočtu celonárodního výboru. Jeho návrh byl přijat. Byl také přijat návrh, aby do celostátního výboru byl kooptován Dr. Fabio Ripamonti jako zástupce Jihočeské pobočky.

- Ing. Poddaná popsala úspěšný rozvoj spolupráce s řadou subjektů, především s Italským velvyslanectvím, Italským kulturním institutem (IKI), Italsko-českou obchodní a průmyslovou komorou (Camic) a Česko-italským Gymnáziem Ústavní. Informovala o návštěvě pana velvyslance Alda Amatiho v Olomoucké, Jihomoravské, Hradecké a Jihočeské pobočce a jak tyto návštěvy přispěly ke zvýšení prestiže Společnosti přátel Itálie.
- dalšími plánovanými akcemi jsou přednáška Dr. Josefa Kašpara, kurzy vaření ve spolupráci se společností Slowfood, další kurz přípravy kávy, instrumentální a pěvecký koncert souboru Gymnázia Ústavní spojený s Číší vína v IKI, přednáška ve spolupráci s českou sekcí Italské národní asociace partyzánů (ANPI) ke Dni osvobození Itálie a přednášky člena předsednictva Ing. Ivana Remeňce o Itálii pro školy, kterými jsme byli osloveni.
- při pořádání kurzů italštiny v Praze byl zaznamenán nižší počet účastníků, proto byly zařazeny i kurzy češtiny pro Italy.

V diskuzi vystoupili:

- Dr. Pavel Ciprián sdělil, že Jihomoravská pobočka kontaktovala všechny členy a snaží se o aktualizaci databáze a zlepšení výběru členských příspěvků. Hodlá zrušit členství těm, kteří neplatí členské příspěvky, nejsou dosažitelní, protože neoznámili změnu adresy nebo nereagují.
- Mgr. Táňa Alešová informovala činnosti Moravskoslezské pobočky. V Opavě je mnohem aktivnější než v Ostravě. Požádala o stanovení data příští schůze již na stávající schůzi.
- Ing. Pavel Kopp – nabídl instalaci výstavy k 25. Výročí SPI v dalších pobočkách.
- Dr. Fabio Ripamonti – navrhl větší spolupráci mezi pobočkami při výměně nápadů a zkušeností při pořádání takových akcí jako tomboly, korektury italských textů v restauracích, atd.
- Jiří Holub – se zastal pasívních členů, nesouhlasí s jejich vyřazováním z evidence a navrhuje jejich dočasný převod – „pod čáru“. Příště bude výbor informovat, jak se v těchto případech obvykle postupuje v podobných organizacích.
- Kateřina Kočí z pobočky v Karlových Varech se s manželem podílí na přípravě již 16. ročníku Karlovarské veterán rallye, které se bude konat 29. 7.–31. 7. 2016. Také navrhla spolupráci Společnosti přátel Itálie na doprovodném programu – módní přehlídka, degustace italských produktů.

- Doc. Nella Mlsová z Hradce Králové představila svoji další knihu „Do Itálie!?“ k české cestopisné reprezentaci Itálie mezi válkami.

Na závěr zasedání byla konstatována **shoda na návrzích a závěrech** obsažených ve zprávě o činnosti a v diskuzi. Bylo rozhodnuto, že další schůze celonárodního výboru Společnosti přátel Itálie se bude konat 23. 6. 2016 před plánovanou přednáškou Jiřího Holuba.

Uhradili jste členský příspěvek na rok 2016?

Příjmy Společnosti přátel Itálie pocházejí ze tří základních a momentálně jediných zdrojů. Z členských příspěvků, jazykových kurzů a z akcí, které pořádáme. Jak jste nepochybně zaznamenali, usilovně se snažíme o rozšíření aktivit SPI tak, aby členství v SPI dosáhlo vyšší úrovně a členům poskytl maximum informací a zážitků. Přesto, že se snažíme získat i další finanční prostředky ve formě grantů a sponzorských darů, zatím zůstávají členské příspěvky hlavní položkou našeho rozpočtu.

Proto musíme položit našim členům obvyklou otázku – **nezapomněli jste na zaplacení členských příspěvků** na rok 2016? A pokud si nejste jisti, zda máte příspěvek uhrazen – případně i za minulá léta – můžete se zeptat na e-mailové adrese eva.poddana@prateleitalie.eu nebo na nové adrese sídla společnosti – Společnost přátel Itálie, Vocelova 602/3, 120 00 Praha 2. Případně přímo na telefonním čísle 603 413 962. Rádi Vás budeme informovat.

Současně si Vás dovoluujeme opět upozornit, že pro nezaplacení členských příspěvků po dobu dvou let Vám může být podle stanov členství zrušeno. Mnozí členové na včasnou úhradu ročního členského příspěvku občas zapomínají. Minimální členský příspěvek činí 200 Kč s tím, že každý člen může zvážit své možnosti, jak dále finančně přispívat k dalšímu rozvoji činnosti společnosti i vyšší částkou. Minimální příspěvek pro studenty a důchodce je stále 100 Kč.

Pro identifikaci úhrady je třeba uvádět jako variabilní symbol číslo členského průkazu. Pokud jej nemáte po ruce, uvádějte své jméno, příjmení a rok, za který příspěvek platíte. Již předem Vám děkujeme za splnění členské povinnosti.

Aktuální číslo účtu je 4200582242/6800 u SBERBANK.

Původní účet vedený u České spořitelny byl ke konci roku 2015 zrušen. Další možnost, jak členský příspěvek zaplatit je použít poštovní poukázku A, kterou najdete přiloženou v tomto čísle Zpravodaje.

Eva Poddaná

Renesance na Tibeře a Vltavě

Římská vila Farnesina, vystavěná na počátku 16. století sienským bankéřem Agostinem Chigim podle projektu Baldassarra Peruzziho a později zakoupená kardinálem Alessandrem Farnesem, představuje vrcholnou renesanční architekturu a malbu. V polovině téhož století vznikl v pražské Královské zahradě elegantní letohrádek. Zadavatelem jedné z prvních zaalpských renesančních staveb je český a uherský král, římský císař Ferdinand I. Habsburský. Kromě antické inspirace obě stavby spojuje i způsob jejich užívání. Jsou symbolem nového věku, odpočinku, zábavy a potěšení.

Humanismus a renesance se zrodily v Toskánsku a přes ostatní italské kraje se rozšířily po celé Evropě. Renesanční papežové ve své ctižádosti proměnili Řím v metropoli, kde se setkali nejlepší učenci a umělci své doby, často přicházející právě z Toskánska. Ale mezi životem prostého lidu a nádherou obklopených katolických hodnostářů zela propast ohromných rozměrů. Středověké mystické chápání světa a lidská pokora byly nahrazeny optimismem a vírou ve schopnosti člověka.

Neopakovatelná umělecká díla by nevznikla bez humanistické filozofie a objevení antických spisů, stejně jako bez plných pokladnic nejbohatších mužů renesance. Byli to především bankéři, představitelé vládnoucích rodů městských států, šlechtici a panovníci, papežové a kardinálové, kteří zadávali zakázky na budování svých dvorů a jejich výzdobu.

Papežský Řím: Příběh o nešťastné lásce

Vztah mezi bankéři a jejich papeži byl velmi blízký, v mnoha případech až přátelský. Jako u papežského pokladníka Agostina Chigiho a papeže Julia II. Petrův náměstek nechal od Bramanteho připravit nový urbanistický plán rozvoje Říma a jeden z pozemků u řeky Tibery v ulici via della Lungara prodal Chigimu. Tak vznikla vila Farnesina, její fresky i exotická zahrada.

Alessandro Farnese, budoucí papež Pavel III., měl také své osobní budovatelské plány, jak propojit mostem přes Tiberu svůj palác Farnese (dnes sídlo Francouzského velvyslanectví v Římě) a odpočinkovou reprezentativní vilu Farnesinu na opačném břehu řeky. Po nedokončeném projektu Michelangela Buonarrotiho zůstal pouze jeden mostní oblouk v ulici via Giulia.

Příběh Farnesiny je příběhem Chigiho nešťastné lásky ke krásné a nadané kurtizáně Imperii, která v roce 1512 jako šestadvacetiletá ukončila svůj život sebevraždou. Její tvář vymaloval Raffael na fresce ve stejnojmenné lodžii a objevuje se prakticky na všech dalších ženských postavách zobrazených ve vile. Měla oválnou bílou tvář a její vysoké čelo bylo orámováno hřívou zlatých vlasů. Ovidiovo vyprávění o nymfě a obru Polyfémovi rozhodně stojí za přečtení, je součástí nesmrtelného básníko-

va díla Proměny. Neméně úchvatnou je další lodžie Amora a Psýché, přičemž oba prostory byly původně otevřené a vstupovalo se z nich přímo do zahrady, která končila až u Tibery.

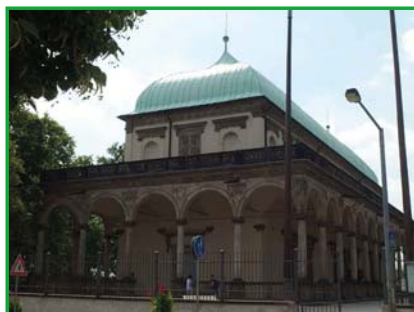
Císařská Praha: Příběh o symbolice Zlatého věku

Stavba pražského Královského letohrádku začala v roce 1538 příchodem vládky stavitele Paola della Stelly od Luganského jezera do Prahy. V komplexu Pražského hradu jde o naprosto odlišnou architekturu, v přízemí tvořenou elegantní otevřenou lodžii. Stavebník se mohl inspirovat renesanční vilou Poggio a Caiano u Florencie, kterou koncem 15. století zadal k výstavbě Lorenzo de' Medici, řečený Il Magnifico.

Zatímco Pražský hrad představuje panovnickou autoritu, letohrádek měl symbolizovat příchod nového Zlatého věku, měl být architektonickým vyjádřením politického programu Ferdinanda I. Habsburského. Život se měl nadále odehrávat v míru, světských radovánkách, potěšení a zábavě. Víme, že v roce 1558 sledovali velmožové z prvního patra Královského letohrádku Ferdinandův příjezd do Prahy coby římského císaře.

Královský letohrádek je také někdy nazýván letohrádkem královny Anny. Císařova choť sice často pobývala v Praze, ale není nijak historicky doloženo, že by se významně zasazovala o blaho národa českého, jak uvedli později někteří pisatelé. Anna Jagellonská dala svému muži nejen patnáct potomků, ale přinesla mu také titul českého a uherského krále.

Architektonické pojetí přízemního podlaží, mimořádná sochařská výzdoba letohrádku i samotné umístění stavby vytváří jednu z krásných stavebních dominant Prahy. Kromě klasických motivů z Ovidiových Proměn se na fasádě promítají i časté reliéfy zobrazení Zlatého rouna na prestižním řádu Habsburské dynastie. Antika se zde viditelně propojila se středoevropskou renesancí i tradicemi panovnického dvora.

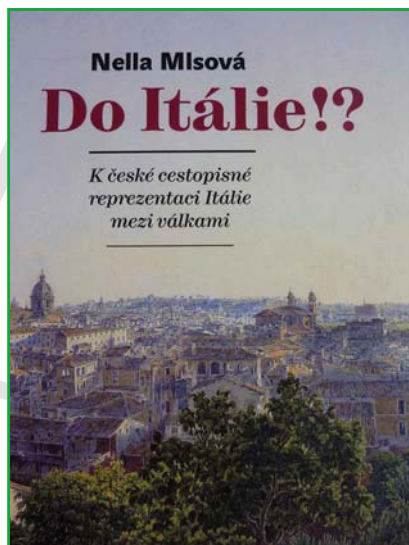
Michaela Krčmová

Nella Misová: Do Itálie!? (K české cestopisné reprezentaci Itálie mezi válkami).

Nakladatelství Bor: Liberec 2015.

Publikace se zabývá cestopisy české literatury meziválečného období, které tematizují cestu do Itálie. Sleduje jejich reprezentaci Itálie a soustředí se zejména na změny, které v reprezentaci nastaly v uvedeném období. Pro lepší nastínění avizovaných specifik je v rozboru zohledněno také pět aspektů, které se vygenerovaly v čase a opakovaně se v cestopisné reprezentaci Itálie uplatňují (země s antickou minulostí, centrum katolické církve, země umění, země s obdivuhodnou středomořskou přírodou, země Italů se specifickým národním charakterem a fyziognomií). Nedílnou součástí publikace je *Komentovaná příloha*, která vedle mapek představujících trajektorii uvažovaných cestopisů nastiňuje i jejich typologii.

Pro detailní zkoumání potom byly vybrány dva texty, které dokládají avizovaná specifika ve vyhraněné podobě. Prvním z nich je *Česká pout' do Itálie* Rudolfa Medka (1926) a druhým *Římská cesta* Jaroslava Durycha (1933). V obou případech se v nich proměnila ustálená speciální síť, rozšířily se stereotypní důvody cesty do Itálie, kdy nad ambicemi poznat Itálii jako centrum katolické církve, poučit se o antice nebo o období renesance, poznat osobitý kraj, odpočinout si na mořských plážích, zvitězil promyšlený ideový koncept, jež autoři vkládají do návštěvy cizí země. Volba uvedených textů představuje i jistou škálu intencionálního směřování: horizontální, která míří do politické a společenské reality u Medka, a vertikální, dotýkající se duchovních a etických kvalit u Durycha. Medek přijíždí do Itálie jako významný představitel Památníku odboje, propagátor a šířitel legionářské tradice z pravicového hlediska, sám s legionářskou bojovou zkušeností, nacionalista. Putuje po stopách bojů, místech působení českých, resp. československých legionářů v Itálii. Svým svědectvím o působení legionářů usiluje podat příklad statečného a odhodlaného chování, které napomohlo ke vzniku samostatného československého státu, chce, aby se stalo vzorem, součástí jeho formující se identity. Jaroslav Durych cestoval do Itálie primárně studijně, motivován snahou získat podklady – hmotné i duchovní – pro rozsáhlý historický román *Služebníci neužiteční*, v němž tematizuje působení jezuitských misionářů v Japonsku na přelomu 16. a 17. století s dominující postavou Karlem Spinolou, jehož

osobnost se formovala právě v Itálii. Spinolovu pobytu v Itálii je věnován první díl *Služebníků neužitečných* nazvaný *Země*.

V obou cestopisech je zachován stereotyp, který reprezentuje Itálii jako zemi kulturní a historické paměti. Její návštěva umožňuje cestovateli evokovat vybrané etapy minulosti. Zatímco v Medkově případě je tento stereotyp aktualizován připojením časového intervalu, který se vymezuje jako *nedávná česká, resp. československá minulost* a zahrnuje období první světové války, zejména pak období bojů československých legionářů na italské frontě, Durychovo pojetí je nově téměř bezvýhradně soustředěno na dobu baroka. Zatímco u Medka zároveň přetrvává představení Itálie také jako země, kde se lze setkat s antickými památkami, a jako země umění, kladoucí přitom důraz na období renesance, jež je v návaznosti na romantickou a posléze modernistickou tradici vyzdvihováno a interpretováno jako projev géníů, Durych v souladu se spontánním pojetím vývoje umění jako *kyvadla uměleckých směrů* sice s antickým a renesančním uměním ve spojitosti s Itálií počítá, ale vymezuje se vůči jejich klasicistním prvkům v souladu se svým náboženským přesvědčením a estetickým pojetím odmítavě, naopak vyzdvihuje období baroka, zejména pak aktivity spjaté s činnostmi jezuitských misionářů. Durych dokonce polemizuje s reprezentací Itálie jako umělecké galerie, otevřeně se i ustáleným uměleckým objektům vyhýbá nebo je přehlíží, provokativně v dotyku s italským prostorem projevuje svoji unavenost uměním. Souvisí to rovněž s estetickým konceptem, jenž polemizuje s uměním jako individuálním vyjádřením. A lze v něm vysledovat i polemiku s ustálenou interpretací Itálie jako země antiky a renesance.

V Medkově cestopise se představuje i Itálie současná, projevy italského fašistického režimu. Medek zobrazuje různé projevy italského fašismu systematicky během celé cesty do Itálie a hodnotí je rozporuplně. Vedle toho nepřímo zmiňuje i událost spojenou s meziválečnými československo – italskými vztahy, přípravu a parafování československo – italské politické smlouvy pod patronací tehdejšího ministra zahraničí Edvarda Beneše.

V Medkově případě stále zůstává Itálie pojímána jako země křesťanská, centrum katolické církve, z ustálených poutních míst je pozornost věnována Římu a Assisi. V souladu s dobovým antiklerikalismem, který vyplýval zejména ze skutečnosti, že byla katolická církev spojována s mocenskými ambicemi habsburské monarchie, a tudíž byla vnímána jako protinárodní, i Medek podrobuje církev kritice, zejména jí vytýká úsilí o moc, materializaci. Proti latinské tradici vyzdvihuje rané východní křesťanství (i ve spojitosti s ideou panslavismu, již zastával), vstupuje do linie obdivovatelů Františka z Assisi. Naproti tomu Durych v souvislosti s italským katolicismem přednostně věnuje pozornost místům souvisejícím s působením Tovařystva Ježíšova, Karla Spinoly, po jejichž stopách se do Itálie vydal. Vedle toho kritizuje profanaci kostelů, které přestávají být zejména kvůli turistickému ruchu a civilizačnímu vývoji místem transcendence, formou žánrových obrázků přibližuje i dění spjaté s liturgickými obřady, popisuje projevy italské zbožnosti.

Inovativním prvkem obou cestopisů je i jejich pozměněná ustálená trajektorie, speciální a objektová síť. V Medkově případě je obohacena o místa spjatá s dějina-

mi československých legií v Itálii, v Durychově případě zejména s působením jezuitů. U Durycha můžeme hovořit i o obrácené tendenci. Jeho pojetí je obohacující tím, že vynechává opakovaně uváděné objekty, opakovaně zmiňované osobnosti apod.

Někdy nově představená místa nebyla původním cílem návštěvy země, ale byla „objevena“ neplánovaně. Tak je tomu v případě Rudolfa Medka, pozornosti, kterou věnuje regionu Basilicata ještě dříve, než se stal tématem poválečného italského literárního diskursu (kupř. Carlo Levi).

U obou autorů se shledáváme se stereotypním negativním stanoviskem k turistickému cestování do Itálie, jež nabylo na aktuálnosti v souvislosti s dobovým trendem, kdy cesta do Itálie náležela k „dobrým mravům“ meziválečné společnosti. Ve spojitosti s tím se staví kriticky i k cestovním příručkám, ke „čtení“ těchto zemí jejich prizmatem. Vadí jim, že odnímají cestovateli svobodnou volbu při „ohledávání“ země, vedou ho k jejím opakovaným, neosobním a často povrchním interpretacím. Vedle toho lze v jejich přístupu vysledovat i soustavné povědomí o stereotypech v italské reprezentaci vůbec, odmítnutí předstíraného objektivizovaného pohledu. Nahrazují ho předem pojmenovaným východiskem „svého“ pojetí Itálie.

Nella Mlsová

*Kniha je dalším z výsledků soustavného zájmu literární historičky Nelly Mlsové o českou cestopisnou literaturu věnovanou Itálii. Po knize *I já jsem byl v Itálii (2009)*, v níž se zabývala obecně problematikou italských cestopisů v moderní české literatuře, a vědecké edici *Sbohem condottiere! (2014)*, přibližující dosud nevydaný subjektivní cestopis *Simonetty Buonaccini*, se nyní koncentruje na tematizaci cesty do Itálie ve vybraných cestopisech české meziválečné literatury. Sleduje inovace, jež v tomto časovém období v reprezentaci Itálie nastaly, a z textů tehdy vzniklých a publikovaných detailně zkoumá dva, dokládající avizovaná specifika ve vyhraněné podobě: *Českou pout' do Itálie (1926)* Rudolfa Medka a *Římskou cestu (1933)* Jaroslava Durycha.*

PhDr. Nella Mlsová, Ph.D. je proděkanka na Pedagogické fakultě univerzity v Hradci Králové. Je proděkankou Literárněvědné společnosti a celonárodního výboru Společnosti přátel Itálie.

R. P.

Italská cesta Bohumila Hrabala

Bohumil Hrabal býval svého času skutečným fenoménem a číst jeho prózu bylo povinností pro všechny, kteří chtěli patřit mezi lehce disidentskou intelektuální elitu. Ale pro mnohé to byla zkrátka radost, zvláště v kontextu dobové literární tvorby. A radostí zůstává i v kontextu soudobé literární tvorby. Pro Hrabala je typická úzká spjatost s českým hospodským prostředím charakterizovaným osobitým osazenstvem okouzlujících pábitelů. Může být za těchto okolností jiná země, kde by Hrabalovi rozuměli a měli ho podobně rádi? Monografie Táni Alešové s názvem *Recepce díla Bohumila Hrabala v Itálii* dokazuje, že ano. Byla by škoda nechat se odradit poněkud vědecky suše znějícím titulem publikace, skrývá se za ním nejen vědecky erudovaná, ale také zábavná a dobrodružná cesta Hrabala po Apeninském poloostrově. Než se po ní čtenář vydá, dozví se leccos o italské bohemistice možná až nezdravě ovlivněné Ripellinovou knihou *Magická Praha*. Text o Hrabalovi si poté všímá jak italských vydání jeho děl, tak ohlasů na ně, což je nesporně zajímavé, takový „pohled zvenčí“ bývá často velmi cenný a překvapivý. Podobně zajímavé jsou informace o překladech konkrétních textů, jak si mají uboží Italové poradit s hrabalovskou obecnou češtinou, natož se slůvkem „pábitel“? Táňa Alešová se také snaží zjistit, proč právě Hrabal, a odpověď nalézá ve stavu italské prózy, v níž autoři jeho typu chyběli. V tom zřejmě tkví i odpověď na otázku, jak je možné, že Hrabal výrazně ovlivnil celou řadu italských autorů. Odborněji založení čtenáři jako bonus ještě v knize najdou cennou bibliografii shrnující vše, co bylo v Itálii od Hrabala a v souvislosti s ním publikováno.

Dejme závěrem prostor renomovanému bohemistovi Martinu Pilařovi: „Jakožto bohemista jsem si vědom toho, že podobnou práci mohl vytvořit pouze někdo, kdo ovládá italštinu a zná současnou italskou literaturu, ale zároveň dokázal na přinejmenším nadprůměrné úrovni proniknout do rozsáhlého a mnohvrstevnatého Hrabalova díla, které badatelům klade mnoho textologických překážek.“

Monografii Táni Alešové *Recepce díla Bohumila Hrabala v Itálii*, kterou koncem minulého roku vydala Slezská univerzita v Opavě, je možné získat v e-shopu prodejny publikací SU (eshop.slu.cz).

Jaroslava Malá

Rozhovor s Matteo Renzi

Matteo Renzi (41) se před dvěma lety stal předsedou italské vlády. Výročí chtěl „oslatit“ návštěvou Svazu zahraničních novinářů v Římě, kde mu menší skupina dopisovatelů položila otázky. Za česká média se tázal náš spolupracovník Josef Kašpar.

Premiér Renzi úvodem velmi krátce rekapituloval výsledky své vlády. „Jsme na půli cesty, příští volby se mají konat v roce 2018. Myslím, že nepřeháním, když řeknu, že nikdo předtím nerealizoval tolik reforem jako my. Mám na mysli nový volební zákon, reformy pracovního trhu a veřejné správy a také ústavní změny. Senátoři si sami odhlasovali konec svých pravomocí a to je myslím unikum. Z hospodářského hlediska už nejsme považováni za krizovou zemi, i když růst HDP zdaleka není uspokojivý. Zůstává toho hodně a příští dva roky budou namáhavé a zde mám na mysli i problémy zahraniční politiky a Evropské Unie, které se staly prioritou.“

Otázka: Po bruselském summitu jste dohodu s Británií označil za úspěch. Ale je vidět, že početní místní politikové s dohodou nesouhlasí a při referendu budou hlasovat proti. Co Vy na to?

Odpověď: Já mám dost pošťuchování s italskými politiky, tak nebudu hledat další příležitost k polemice. Sám David (Renzi cituje většinu kolegů křestním jménem) řekl, že to bude těžká bitva. Dohoda podle mě je dobrá a já jen mohu doufat, že britští voliči ji schválí, protože jsem přesvědčen, že odchod Británie z Unie by byl velmi špatný pro Evropu, ale i pro Londýn. Ostatně my s britskou vládou souhlasíme na celé řadě návrhů na hluboké změny v Unii.

Otázka: V čem by ty změny měly spočívat?

Odpověď: To je strašně jednoduché. Poslední dobou stále větší počet evropských občanů vnímá Unii jako poručníka, který navaluje stále další předpisy, zákazy. Úplně se vytratil ten původní duch integrace, spočívající v ideálu spojení států, které spolu často válčily. Evropa nemůže být pouze účtování. S tím samozřejmě, že má velký demokratický deficit a proto já jsem navrhl primární volby jak pro zvolení příštího Předsedy Komise, tak pokud se týká tajemníka Evropské socialistické strany, jejímž jsme členem. A pak je tu samozřejmě ožehavý problém migrace.

Otázka: To nás právě zajímá. Na summitu se hovořilo hlavně o eventuálním odchodu Británie a problém migrace se opět dostal trochu do pozadí.

Odpověď: Itálie je myslím jediná země, která v otázce uprchlíků nezměnila postoj. Když jsem v roce 2014 na evropských summitech hovořil o tom, že je to celoevropský problém, připadal jsem si jako ti blázní, kteří na dálnici vjedou do protisměru. Až vloni na jaře a v létě se postoj hlavně Německa a Francie změnil. Dnes už většina států uznává, že Dublinský protokol byl situací překonán.

Otázka: Takže Itálie teď souhlasí s uvolněním 3 miliard eur Turecku k přibrzdění příchodu uprchlíků do Evropy?

Odpověď: Ano, je to nutné, ale podle mě je naprosto iluze se domnívat, že tohle může situaci vyřešit. Situace se odlehčí, my ostatně máme už dva roky dohodu s Tureckem a příliv uprchlíků ze Sýrie do Itálie poklesl. Ale dokud se nepodaří nějakým způsobem vyřešit situaci v Sýrii, Libyi a početné skupině afrických států problém bude akutní. My se musíme ujmout příležitosti a investovat například do celé řady afrických států, které mají perspektivy hospodářského růstu, a tím by se proud uprchlíků značně zmenšil. Ale to je střednědobá perspektiva.

Otázka: Právě. A dnes se stane, že Rakousko zavádí pohraniční kontrolu na brennerském průsmyku, což pro Itálii není příznivá zpráva, protože uprchlíci by mohli všichni zůstat na Apeninském poloostrově.

Odpověď: Já jsem o věci hovořil s kancléřem Wernerem Faymannem. Uznávám, že situace Rakouska je obtížná. Do země s 8,5 milionem obyvatel přišel v poměru vyšší počet žadatelů o azyl než třeba k nám do Itálie. Na druhé straně je volný přechod na Brenneru už desetiletí symbolem smířené Evropy, něco jako francouzsko-německá hranice. Navíc se teď připravuje stavba 50 km dlouhého tunelu mezi oběma zeměmi a v tom okamžiku se hovoří o uzavření hranic. Řekl jsem mu, že je to podle nás špatné řešení. A pak je třeba vzít v úvahu, že po té hranici značná část výměny zboží s Německem, naším největším partnerem. Dovedete si představit ty problémy a ztráty?

Otázka: Rakousko se nakonec vlastně přiblížilo k pozici zemí Víšegrádské skupiny, které uprchlíky na svém území nechťejí. Na summitu se proslechlo, že jste se vyjádřil tak, že zemím, které odmítají přijímat uprchlíky, by se měly zkrátit evropské fondy. Je to tak?

Odpověď: Odpovím Vám jasně, protože to, co řeknu při jednání, mohu klidně zopakovat na veřejnosti. Tady se nejedná o žádnou výhrůžku, jak někdo prohlásil, ale o zcela otevřené a reálné uvažování. Nebudu se vracet k historii vstupu nových členů do Unie. Já si myslím, že členství v Unii znamená sdílení některých hodnot a projevení vzájemné solidarity. A ta se musí projevit ve všech směrech. My přispíváme do rozpočtu Unie přibližně 20 miliardami eur. A dostáváme zpět asi 13. Je pravda, že je částečně chyba i na nás, protože všechny fondy se nevyčerpají, i když se situace zlepšila. A jsou země, které z rozpočtu dostávají více, než do něj dávají. To je v pořádku, ale pak očekávám, že když se řekne, že celoevropský problém uprchlíků nemůže ležet celý na bedrech Řecka, Itálie, Německa či Švédska, ale na jeho řešení se budou podílet i ostatní státy. Já doufám, že to všichni v Unii pochopí a až se začne hovořit o fondech na léta 2020–2026, což bude brzy, nebude nutné tuto věc zdůrazňovat. Nebudu zastírat, že jsme měli problémy s identifikací uprchlíků. Ale dnes mohu klidně prohlásit, že registrace, fotografování a snímání otisků se provádí na 100% příchozích. Migrace je celoevropský problém, žádná země sama o sobě ho nemůže vyřešit, budeme se s ním potýkat dlouho a žádná hráz, plot či zeď ho nezastaví.

Poslední otázka: vy patříte k reformnímu křídlu socialistů, nedělají vám trochu problémy radikálně levicové strany jako Podemos ve Španělsku či Varufakis v Řecku?

Odpověď: Levice jako taková má velké problémy, já jsem stoupenec politiky Blaira, Clintona či Obamy, extrémní levice nikdy nedokázala skutečně vládnout. Mnohem více se obávám různých extrémně pravicových hnutí a stran. A musím Vám říct, že mě někdy překvapuje, že i někteří členové Evropské socialistické strany mají blíže k Orbanovi než k Merkelové.

Pane premiére, děkuji za rozhovor.

Římská vláda označila spekulace médií za nepodložené

Římská vláda označila spekulace médií o tom, že italské jednotky se co nejdříve zúčastní rozsáhlé vojenské akce v Libyi za nepodložené. Předseda vlády Matteo Renzi prohlásil, že „současná situace v Libyi je naprosto nepřehledná a jakákoliv účast italských jednotek může proběhnout pouze na základě oficiálního pozvání uznávané národní vlády této země a poté co italský parlament celou věc podle ústavy projedná a schválí. S tím, že to musí schválit i OSN. Řinčení zbraní, jak o tom někteří mluví, je naprosto kontraproduktivní“. Průzkumy veřejného mínění mu dávají za pravdu – 80 % Italů je proti velkému vojenskému zákroku v této zemi. Ve skutečnosti narážka Renziho na adresu médií byla se vší pravděpodobností spíše namířena na spojence, kteří vykonávají na Itálii silný nátlak, aby se do podobné akce zapojila. Americký velvyslanec v Itálii John R. Phillips šel ještě dále, když ve čtvrtek poskytl rozhovor deníku „Il Corriere della Sera“ a zmínil se o tom, že by „Itálie měla být leaderem spojeneckých jednotek a zapojit do akce 5000 vojáků“. Ví se, že podobný tlak vyvíjí i Francie a Británie. „Jenže dojem je, že by chtěli, aby Itálie za ně vytáhla trochu kaštany z ohně“, prohlásil Domenico Quirino, reportér turínského deníku „La Stampa“, který se nachází v Libyi a který byl po dobu osmi měsíců vězněn skupinou fundamentalistů v Sýrii a dodal: „V Libyi bohužel v tomto okamžiku neexistuje žádná skutečná vláda, ale velký počet gangů a bojůvek, které proti sobě bojují ve snaze získat moc. Bylo by možné proti nim zasáhnout, ale problém je co pak. Tripoli smýšlí úplně jinak než Bengázi, nemluvě o oblasti Fezzan, kde jsou naftová pole“. A tento názor ještě lapidárněji vyjádřil bývalý předseda vlády a Evropské komise Romano Prodi: „Všichni víme, že současnou situaci způsobil francouzský útok v této zemi v roce 2011. A výsledek je současný chaos. Je tedy na Francii, aby tu chybu napravila“. Prodi to neřekl, ale v různých komentářích italského tisku či televize se jasně naráží na to, že bývalý francouzský prezident Nicolas Sarkozy v roce 2011 zasáhl v Libyi hlavně ve prospěch naftového koncernu Total.

Politolog Angelo Bianco dodává: „Je jasné, že Itálie má evidentní zájem na tom, co se děje v Libyi. Nejen vzhledem k tomu, že je jen několik set mil od italského pobřeží, ale i vzhledem k naší koloniální minulosti. Ale právě proto je třeba se vyhnout akci,

kteřá by vedla k prudkému odporu místního obyvatelstva, prostě je třeba se vyhnout novému Iráku. Premiér Renzi myslím má pravdu, když radí k obezřetnosti a klidu.“

Zdá se, že v otázce Libye drtivá většina italských politických stran sdílí názor vlády. Silvio Berlusconi prohlásil, že „jít válčit do Libye by pro nás byl Vietnam.“ A protože toho bylo málo, dodal: „Jediným skutečným světovým leaderem je dnes Vladimir Putin“.

Itálie se obává dalšího proudu migrantů – přes Jadran

I v Itálii se problém uprchlíků začíná vracet do popředí zájmu politiky i veřejnosti. Ještě před 2–3 měsíci prioritou běžného Itala bylo překonání dlouholeté hospodářské krize a stagnace. Z tohoto hlediska se situace zlepšila, i když růst Apeninského poloostrova je stále nižší než u většiny zemí Unie. Poslední průzkumy veřejného mínění ale ukazují, že na první místo se dostává migrace.

Proud migrantů je sice mnohem silnější na Balkáně než do jihoitalských přístavů, ale nedávné rozhodnutí Rakouska uzavřít hranice znamená, jak se vyjádřil ministr vnitra Angelino Alfano, „že pak všichni migranti zůstanou u nás“. Itálie se proto snaží, aby schengenská dohoda zůstala v platnosti, ale je si vědoma, že situace se vyvíjí proti jejím zájmům. Příliv uprchlíků přes moře během prvních dvou měsíců roku 2016 mezitím vzrostl o 25% v porovnání se stejným obdobím roku 2015, a jakmile se počasí zlepší, určitě nadále poroste.

Ale bolest hlavy činí Římu něco jiného. Hranice mezi Řeckem a Makedonií byla prakticky uzavřena. A existuje konkrétní riziko, že se tlak uprchlíků přesune do Albánie a Černé Hory a odtud přes Jadran do jihoitalské oblasti Puglia. Pro italskou pobřežní stráž by se tak otevřela nová fronta dlouhá alespon 450 kilometrů.

„Přijdou? Ne, už přišli“, prohlásil dopisovateli deníku „Corriere della Sera“ albánský ministr vnitra Saimir Tahiri. „Prozatím jich bylo jen několik set, poslali jsme je zpátky do Řecka, ale víme, že se zdržují asi deset kilometrů od hranice a čekají na vhodnou příležitost“.

V Itálii ještě nezapomněli na počátek 90. let, kdy do jižní Itálie připluly desítky tisíc Albánců. Problém byl vyřešen až poté, co Itálie uzavřela s Albánií readmisní dohodu, která mj. umožnila kontrolu albánského pobřeží italským vojenským námořnictvem. Část Albánců v Itálii zůstala a dnes je dosti dobře integrovaná, i když se občas objeví zprávy o útocích albánských gangů na zámožné osoby hlavně v Severní Itálii. Ale většina se vrátila, protože se situace ve vlasti značně zlepšila.

„Vyslali jsme do Tirany skupinu expertů, kteří mají pomoci místní policii v boji proti ilegální imigraci“, prohlásil ministr Alfano. Jeho albánský kolega ale dodává: „Nemáme sami dost sil na to, abychom hájili naši hornatou hranici s Řeckem. Italové nám přijdou pomoci, ale myslím, že nás čekají obtížné okamžiky. Jakmile někdo v horách

překročí hranici, během jednoho dne bude na pobřeží. Naše zločinecké gangy se už připravují na nový byznys“, dodává Tahiri.

Nejde jen o Albánii, podobný proud by mohl zamířit do Černé Hory, kde již také delší dobu existuje celá řada pašeráckých organizací, které by na obchodu s uprchlíky silně vydělaly.

Takže i pro Itálii má účinná dohoda s Tureckem mimořádný význam.

Řecko začalo tlačit uprchlíky k albánské hranici

Před několika dny se komentátor milánského deníku „Il Corriere della Sera“ Franco Venturini dotázal albánského ministra vnitra Saimira Tahiriho, zda zablokování řecko–makedonské hranice nepřiměje migranty ke snaze o překročení albánských hranic. „Už se stalo“, řekl ministr a dodal: „Asi dvě stě osob se pokusilo překročit hranici a vstoupit do Albánie. My jsme je odmítli. Ale víme, že přebývají v jedné vesnici asi deset kilometrů od hranic. Požádali jsme Itálii o pomoc, protože můžeme kontrolovat hraniční přechody, ale celou naši hornatou hranici nedokážeme sami střežit“. Italský ministr Angelino Alfano nejdříve vyslal do Tirany skupinu expertů a v posledních dnech do Albánie přijela skupina policistů, která má koordinovat spolupráci s místními orgány.

Situace se ale rychle horší. Několik kilometrů od albánských hranic, do městečka Konitsa aténské úřady umístily 162 uprchlíků a podle informací římského deníku „La Repubblica“ aténská vláda má v úmyslu autobusy dopravit do této oblasti dalších 2000 osob, pro které se má v Konitse vybudovat provizorní tábor. Řecký ministr obrany Dimitris Vitsas nechal v arabštině a jazycích farsí a paštu informovat uprchlíky, že by neměli směřovat k makedonské hranici, ale raději se prozatím uchýlit do jiných středisek.

Konitsa se nachází přibližně sto kilometrů od břehů Jadranu. A Filippiada, kde bylo vybudováno další středisko, dokonce jen 40 kilometrů. Ve Filippiadě jsou uprchlíci považováni za hosty a mohou tedy bez problémů středisko opustit a pokusit se buď překročit albánskou hranici anebo se pokusit přeplout Jadran přímo z řecka. Moře je v této oblasti široké jen několik desítek námořních mil. „Riziko je, že majitelé malých plavidel se za úplaty pokusí dopravovat uprchlíky na břehy Puglie“, prohlásil ministr vnitra Angelino Alfano. Z tohoto důvodu italská pobřežní a finanční stráž neustále kontrolují situaci na moři. „Už jsme avizovali civilní obranu, aby byla připravena na jakoukoliv nouzovou situaci. Jisté je, že takto musíme kontrolovat dalších 450 kilometrů pobřeží“, dodala ministryně obrany Roberta Pinoittiová.

Muslimské dívky opouštějí brzy italské školy

Není to problém závoje, ale školních učebnic. Není to otázka formy či minulosti, ale otázka zásadní, se kterou je spojena budoucnost každé muslimské dívky žijící v Itálii. Vyplyvá to z nedávného průzkumu římského Ministerstva školství. Údaje prokazují, že dívky z egyptských, senegalských, pakistánských či bangladéšských rodin velmi často nedokončí povinnou školní docházku a v 70% se z nich stávají tzv. NEET, tj. dívky, které ve věku 15 až 29 let ani nestudují ani nehledají práci. „Rodiny je stáhnou ze škol, protože se z nich mají stát dobré hospodyně“, připouští Abdellah Redouane, generální tajemník Velké římské mešity a hlas italského islámu usilujícího o dialog s křesťanským okolím. Izzedin Elzir, mladý předseda největší organizace muslimů v Itálii, UCOII, dodává: „Bohužel je to tak, že v početných rodinách v okamžiku kdy se u dívky projeví první menstruační cyklus, tyto jsou staženy ze školy. Někdy se stane dokonce, že jsou poslány do země, odkud rodina pochází, aby dostaly přísné muslimské vychování. A pak se vrátí buď již vdané anebo jsou provdány za krajany žijící v Itálii. Takže se s italským okolím často vůbec neseznámí.“

Čísla uveřejněná ministerstvem školství hovoří jasně: 45,5 % dívek z egyptských rodin opouští školu po absolvování prvních pěti ročníků školy. U senegalských rodin je to dokonce 47 % a prakticky jen v případě poněkud otevřenějších mentalit (Tunisko) procento opouštějících školu je nižší než 40%. Jen 33% dívek z egyptských rodin dokončí povinnou devítiletou docházku a jen o něco málo lepší to je u rodin pakistánských či marockých. Samozřejmě v případě chlapců je situace naprosto odlišná.

„Jediný způsob, jak tuto situaci zlepšit, je působit prostřednictvím imámů a přesvědčit je, že je v zájmu všech muslimů, aby se v Itálii integrovali“, dodává Elzir. „Nedávno se nám podařilo prosadit návrat dívek z Bangladéše do školy prostřednictvím imáma. On přesvědčil rodiny, že pokud chtějí žít nadále v Itálii a nemít problémy, musejí se naučit italsky, obeznamenat se s místní kulturou a přizpůsobit se poněkud místním zvykům, i když samozřejmě nikdo po nich nebude chtít, aby změnilly náboženské vyznání“.

Abdellah Redouane pak popírá, že by odlišný přístup k chlapcům a dívkám byl předepsán koránem. „Ty verše koránu je třeba interpretovat, a kdo říká, že žena má být podrobena muži je pouze plodem špatné maschilistické kultury převládající bohužel v početných muslimských zemích. Jednu věc opravdu nechci: „Aby se v italských městech vytvořila muslimská ghetta podobná těm, která existují ve Francii či Británii. Itálie má jako každá země své problémy a velké slabosti, ale Italové jsou lidé otevření a proto uzavírat se do vlastní ulity nemá smysl“.

Siena musela odmítnout královnu Alžbětu II

Siena nakonec s politováním řekla královně Alžbětě II. děkujeme za zájem, ale musíme pozvání odmítnout. Na patnáctého května se ve Windsorském zámku a přilehlém parku připravovaly velkolepé oslavy 90. narozenin anglické královny. A protože ředitel oslav sir Simon Brooks–Ward věděl o lásce královny ke koním, obrátil se na starostu Sieny Bruna Valentiniho s návrhem, aby do Anglie přijeli i zástupci tzv. Palia.

„Il Palio delle contrade“ je symbolem tohoto středověkého města. První písemná zmínka o něm pochází z roku 1268. Jedná se o dostihy probíhající na neosedlaných koních okolo hlavního náměstí Piazza del Campo, kde soutěží městské čtvrti – contrade. Závod se koná dvakrát ročně – v červenci a srpnu. Předchází mu dlouhá příprava, včetně požeňání koním a žokejům v místní gotické katedrále. A před samotným závodem se koná velkolepá přehlídka praporečnicků a bubeníků, reprezentujících v historických krojích jednotlivé čtvrti. Jako vždy v Toskánsku, mezi jednotlivými čtvrtěmi panuje silná rivalita.

Pozvání z Londýna přišlo v listopadu 2015 a na téma se v obecní radě debatovalo dva měsíce. „Jenže není možné udělat z Palia show–room. Navrhli nám přehlídku trvající jeden a půl minuty, měli jsme přivést maximálně 10 osob, 2 koně a 3 žokeje. Navíc my máme 17 čtvrtí, kterou vybrat? Podle nás, kdo chce vidět Palio musí přijet do Sieny a proto jsme si dovolili královnu Alžbětu do našeho města pozvat, aby se z okna radnice na závod podívala“, dodává starosta Valentini. Sir Simon to nakonec uznal: „Celý obřad ve Windsoru potrvá 90 minut a tak nebylo možné dát Paliu větší prostor. Škoda, ale chápou“.

Benátský karneval bez masek

Když tradiční Benátský karneval vrcholí očekává se minimálně sto tisíc lidí, z nichž mnozí zajdou na náměstí Svatého Marka. Organizátoři sice letos prohlásili, že nemají žádné konkrétní zprávy o nebezpečí teroristických útoků, ale i tak přijali mimořádná bezpečnostní opatření. „Žádáme všechny hosty o pochopení, na náměstí Svatého Marka bude možno vstoupit pouze po osobní kontrole, která bude spočívat v dočasném sejmutí masky, potřebujeme vidět tváře všech, kteří na náměstí přijdou“, prohlásil velitel místní policie Angelo Sanna. Kontrola bude prováděna i na příjezdu do města, na Piazzale Roma a mimo to ulicemi budou procházet alespoň tři skupiny policistů v civilu, které mají zajistit bezpečnost. Nejedná se pouze o ochranu před teroristy, ale také o zamezení krádeží, poškozování památek opilými osobami a podobně.

Karneval má v Benátkách velmi dlouhou tradici, první písemná zmínka o něm pochází z roku 1268. Karneval byl po dlouhou dobu v celé Evropě znám jako oslava svobody. Masky učinila ze sluhy pána a naopak a dávala také ženám možnost překonat tehdejší velmi přísné normy pro jejich chování. Z XVI. století je znám případ krásné kurtyzány, která při karnevalu měla na sobě jen velmi volně položený kožíšek. Obyvatelé města ji zachránili před městskou policií, protože „za karnevalu panuje plná svoboda“. Všem učinil konec až Napoleon, jehož vojska v roce 1799 ukončila nejen existenci Benátské republiky ale i jejího karnevalu. Ten se vrátil až během XX. století. „Je třeba říct, že nošení masek v dnešní dosti volné společnosti nemá stejný smysl jako kdysi. A pokud její krátké sejmutí umožní klidnější průběh oslav, je to podle mně v pořádku“, prohlásil bývalý starosta města, profesor Massimo Cacciari.

Josef Kašpar, Řím

Místo v Benátkách, kde bloudící duch drží v dlaních uříznutou hlavu ženy

Na břehu benátského Velkého kanálu, naproti oblasti Rialta, leží téměř v utajení malé náměstíčko, Campiello del Remer. Na něm za noci, kdy fouká studený vítr ze severu a měsíc je v úplňku, bloudí duch. Duch, jenž drží v dlaních uříznutou hlavu ženy.

Celý hrůzostrašný příběh se podle legendy odehrál v roce 1598. Scénář napsal sám život. Protagonisté byli 3. Benátský dóže Marino Grimani, jeho neteř Elena a její manžel Fosco Loredan.

Při jedné ze svých procházek po městě uslyšel dóže křik. Když se rozhlédl, spatřil ženu, kterou pronásledoval muž, jenž třímal v ruce meč. Žena se mu zoufale snažila uniknout úzkými benátskými uličkami. Dóže neváhal a rozběhl se za nimi.

Dóžecí neteř a její manžel v hlavní roli

Dvojici dostihl právě na náměstíčku Campiello del Remer. Poznal v nich svoji neteř a jejího manžela. Dóže se ptal Fosca, co se stalo. Ten se hájil tím, že našel manželku v objetí jiného muže a že jen hájí svoji čest. Manželka se hájila tím, že ten muž byl její bratranec.

Dóže se snažil situaci uklidnit. Přece jen šlo o příbuzné. Navíc se na náměstíčku shromáždil dav Benátčanů v očekávání zajímavého souboje. Už se zdálo, že celá lapálie spěje ke zdárnému konci. V tom se náhle Fosco vrhl na svoji ženu a usekl ji mečem hlavu.

Vina a trest

Pak se s ledovým klidem obrátil k dóžeti s dotazem, jaký si zaslouží trest. Dóže mu odpověděl, že se bude muset vydat pěšky do Říma. Tam navštívit papeže a po-

žádat ho o odpuštění za svůj hrůzný čin. Cestou bude muset nést useknutou hlavu manželky v dlaních.

Papež však v Římě Fosca vůbec nepřijal. Ten se zdrcený vrátil zpět do Benátek. S hlavou manželky, kterou držel stále ve svých dlaních, se v noci, za úplňku, vrátil na místo činu. Fosca věděl, že celé Benátky teď budou stát proti němu. Sskočil proto do Velkého kanálu, kde se utopil.

Legenda nebo pravda? Kdo ví?

Od té doby se při severním větru a úplňku vynořuje Foscův duch z Velkého kanálu. Stále drží v dlaních hlavu manželky a bloudí s ní po náměstíčku. Je to legenda nebo pravda? Kdo ví? Benátky mají za staletí své existence stovky tajemství a příběhů.

Campiello del Remer dostalo svůj název podle dílen, které tam dříve sídlily. Šlo o dílny, které vyráběly vesla a forcoly pro gondoly. Dnes je dominantním prvkem náměstíčka elegantní gotické schodiště, které vede k Palazzo Lion Morosini. V paláci se lze i ubytovat.

Náměstíčko je dobře ukryté

Náměstíčko je skryté za spleť úzkých uliček. Je tak uchráněno před davy turistů. Abyste se na něj dostali, musíte projít celou Calle Remer. Pozor. V Benátkách jsou 2 ulice stejného jména. Hledejte tu ve čtvrti Cannaregio. Z Campiello Remer je nádherný panoramatický výhled na Velký kanál, část mostu Rialto, Palazzo dei Camerlenghi a rybí trh.

V podloubí schodiště najdete Tavernu Al Remer. Z vlastní zkušenosti mohu jen doporučit. Skvělá benátská kuchyně a výborné víno. Jen to s tím vínem moc nepřehánějte, ať se při svém nočním návratu nepotkáte s Foscou Loredanem

Ing. Miloš Křepelka

Proč máme v Chyňavě Valle di Ledro?

V roce 2008 byla uzavřena smlouva o přátelství mezi italským sdružením obcí Valle di Ledro a osmi českými městy a vesnicemi, mezi které patří i Chyňava. Všechny naše občany potěšilo, když následně v Bezece (jedna z obcí patřící do sdružení Valle di Ledro) byla pojmenována ulice „via Chyňava“ právě po naší vesnici. Proč právě v Bezece a proč Chyňava? Protože většina vysídlenců z Bezzecy, v I. světové válce vysídlených do Čech, byla ubytována právě v Chyňavě a okolních obcích a žili zde čtyři roky.

My jsme na oplátku v naší vesnici pojmenovali nově vysazenou vrbu na ostrůvku uprostřed rybníka „vrbou ledrenskou“. V loňském roce proběhlo v naší vesnici pojmenování ulic, stará a zažitá jména zůstala, ale přibyla i nová, například ulice Valle di Ledro. Na odhalení „své“ ulice přijel v květnu 2015 do Chyňavy autobus „našich“ Italů z Valle di Ledra. Na uvítanou jim zvonil památný zvon z roku 1518. Na hřbitově, u nově zrekonstruovaného hrobu italských vysídlenců, jsme se společně pomodlili a položili květiny. Následné pohostění a zábava do pozdních hodin jsou již tradicí. Italskou výpravu vedl předseda Spolku přátel Čech a Moravy pan Giuliano Pellegrini, který stojí za obnovou česko–italských vztahů od jeho prvopočátku.

Za rozvíjení česko–italských vztahů byl vyznamenán cenou ministra zahraničí České republiky Karla Schwarzenberga „Gratis Agit“, která je udělována významným osobnostem pomáhajícím šířit dobré jméno České republiky v zahraničí. Ulici Valle di Ledro najdete v centru obce Chyňava. Vede po hrázi rybníka, hned vedle je i jedno z posezení Stezky česko–italského přátelství, o které jsem Vás informovala v minulém čísle Zpravodaje. Přejďte si projít naši ulici a Stezku, dozvíte se víc o italských vysídlencích, kteří zde žili před sto lety.

Jaromíra Beerová

Jihomoravská pobočka

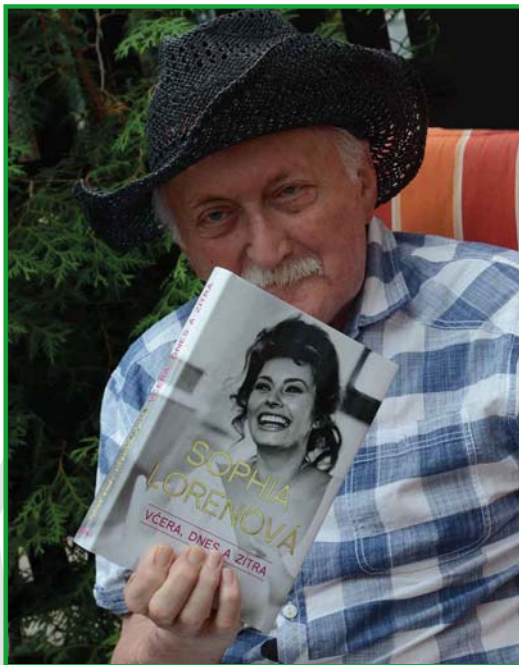
Vzpomínka na Pavla Balcárka

Maminka mi zařídila brigádu kolem roku 1970 od Střední průmyslové školy textilní v Brně, kde pracovala jako hospodářka. Odjela jsem se studenty do Špindlerova Mlýna na lyžařský kurz jako zdravotnice, případně jako lyžařská instruktorka (lyžuji ráda, ale špatně). Při jednom lyžařském výcviku se začátečníky na mírném svahu „přistál na zadku“ jeden málo zkušený lyžař a začal nadávat: „Madonna santa, porca miseria, ...“ Jako studentka romanistiky jsem zbystřila a jelikož jsem zvědavá a z Moravy, dala jsem se s asi o deset let starším pánem z Brna do řeči. Představil se jako Pavel Balcárek.

Po pár letech jsme se setkali znovu na zahradě rodinné vilky jeho tehdejší manželky Hanky, lékařky a kolegyně mého manžela od sv. Anny. Pozvala nás na oslavu Pavlových padesátin. Byly moc hezké, vzpomínám na ně do dneška a o to více mě mrzí, že jeho 75. narozeniny, kam jsme byli s manželem znovu pozvaní, jsme museli z důvodu dovolené odmítnout.

V 90. letech, v době revolučních změn, se Pavel velmi angažoval v politickém dění v Brně. Dokonce úspěšně kandidoval do zastupitelstva za moravskou stranu, byl v tu dobu už rozvedený. Podařilo se mu získat malý byt v nové zástavbě v

Bystrci a my se tak stali sousedy. Jako oddaná itaľštinářka jsem se velmi brzy zaregistrovala do vznikající Společnosti přátel Itálie v Praze. Když byla založena brněnská pobočka, Pavel se stal jejím předsedou. Jako vystudovaný historik na Filozofické fakultě MU, se znalostmi němčiny a latiny, měl k itaľštině velmi blízko. Působil v Moravském

zemském archivu a zajímal se o společenské dění v Brně, zejména o všechno, co se týkalo historie. Měl osobní kontakty ve všech brněnských muzeích, galeriích a jiných kulturních institucích, kterých dovedl využít pro naši pobočku Společnosti přátel Itálie. Vždy obstaral zdarma prostory pro naše přednášky, které se konaly např. v Místodržitelském paláci, v Ditrichštejnském paláci, v Uměleckoprůmyslovém muzeu, na Špilberku. Získal za přednášející známé brněnské osobnosti; vzpomínám si na prof. Miloše Štědroně a jeho přednášku o italské hudbě, na prof. Dušana Uhlíře – ředitele Špilberku, Mgr. Jiřího Holuba z Prahy, nebo jsme pozvali jen Italy žijící v Brně, lektory italštiny z fakulty nebo italské či české zástupce italské firmy Nová Mosilana.

Díky své funkci předsedy brněnské pobočky se Pavel zúčastnil společně s brněnskými radními tradičních oslav narozenin Silvia Pellica v jeho rodném městečku Saluzzo v severní Itálii. Každoročně také získával několikátýdenní stipendium do Říma, kde bádával ve vatikánském archivu a výsledky své práce publikoval v odborných časopisech a svých knihách. Se svými poznatky nás seznamoval na svých přednáškách. Dokonce mi jednou po ukončení kurzu italštiny na Univerzitě pro cizince v Perugii obstaral možnost krátkého a levného ubytování v zařízení Historického ústavu Akademie věd v Římě (Nepomuceno), kde pobýval v létě v době svých badatelských stáží. Tehdy jsem poznala sympatický kolektiv českých historiků z Prahy a Olomouce.

Pavel pracoval pro brněnskou pobočku rád, s nadšením, nezištně a obětavě. Někdy až moc živelně. Za svým cílem si vždy pevně stál. Sám domlouval s přednášejícími přednášky, xerozoval pozvánky, většinou sám psal adresy členů na obálky a lepil známky (e-mail nebyl). My ostatní jsme se spíše „vezli“. Po společných akcích jsme se často sešli někdy u skleničky a Pavel vždy rád zakoupil lahvinku vína. Já to nerada viděla, dala jsem si raději pivo, dobré víno z Mutěnic mám doma, ale hlavně se mi nelíbilo odlehčovat Pavlově peněžence. Byl vždy grand. Když v roce 1995 přijel do Brna italský prezident Oscar Luigi Scalfaro, nebo se kladly k pomníku italských karbonářů Společnosti Dante Alighieri na Špilberku věnce, obstarával za nás kytice zase Pavel.

Po předání své funkce novému předsedovi PhDr. Ciprianovi se Pavel zpočátku zúčastňoval akcí naší pobočky. Říká se, že láska kvete v každém věku. Toto „šťěstí“ potkalo i Pavla – jeho nová přítelkyně si jej zcela „přivlastnila“ a postupně se jí podařilo jej takřka izolovat nejenom od přátel a kolegů, ale i od rodiny. Současně se již začaly stupňovat známky nastupující choroby. PhDr. Pavel Balcárek se již nezúčastnil ani červnové valné hromady Společnosti přátel Itálie v Praze v roce 2015, ani červencového setkání s novým italským velvyslancem Aldo Amatim v Brně, na kterém jsme mu chtěli předat jako poděkování pamětní list, vydaný u příležitosti 25. výročí založení Společnosti, když už jej v Praze pro svou nepřítomnost neobdržel. V té době už byl Pavel opakovaně hospitalizován ve Fakultní nemocnici u sv. Anny v Brně. Zde mne při našem posledním setkání okamžitě poznal, ale mysl se mu už postupně zatemňovala. O Pavlově náhlém úmrtí mne uvědomila 30. září 2015 telefonicky jeho dcera Pavlínka, právě v době zasedání výboru naší Společnosti. Pohřbu jsem se zú-

častnit nemohla (byla jsem v zahraničí), a tak tento článek je symbolickou vzpomínkou na člověka dobrého srdce a ryzího charakteru.

Zuzana Wotkeová
Brno, 15. listopadu 2015

Moravskoslezská pobočka

- další ročník kurzů italštiny s názvem **Parliamo italiano!**, zaměřený především na nácvik konverzace. V Opavě se jedná o tři kurzy různých úrovní od začátečníků po pokročilé, v Ostravě pokračuje kurz pro pokročilé. V současné době (březen 2016) bychom rádi zahájili kurz pro začátečníky **Studiamo l'italiano**, který může také sloužit jako příprava na studium italštiny na Slezské univerzitě.
- Ve spolupráci s Opavským filmovým klubem jsme uvedli italský snímek *Zoran, můj synovec idiot* a dva opusy úspěšného režiséra Paola Sorrentina *Velká nádhera a Mládí*. Připravujeme uvedení slavného snímku Federika Felliniho *Osm a půl*, který je součástí tzv. Projektu 100.
- V listopadu proběhla ve spolupráci s italistikou Slezské univerzity přednáška Andree Pierallioho **Zaplatila lichva renesanci?**, která se setkala s velkým zájmem.
- Již tradiční bylo předvánoční posezení s účastníky kurzů, které proběhlo v prosinci v restauraci Gustissimo v Opavě. Povečeřeli jsme výborné těstoviny a ochutnali italské vánoční moučníky „panettone“ a „pandoro“. Italské vánoční tradice nám představil a vysvětlil Matteo Bianchi.
- V sobotu 16. dubna jsme zorganizovali jednodenní tematický výlet s názvem Vídeňské cappuccino aneb **Vídní po stopách Italů**. Podařilo se naplnit nejen velký autobus, ale také očekávání zájemců o netradiční pohled na hlavní město bývalé habsburské monarchie. Nemalou měrou k tomu přispělo počasí a využití audioza-

řízení po celou dobu několikahodinové komentované prohlídky města. Podrobnější informace o zájezdu, komentáře spokojených účastníků a fotografie najdete na webových stránkách a Facebooku. Pokud by některá z poboček měla zájem o tento výlet, rádi poradíme s know-how a nabídneme profesionální průvodcovské služby.

- V příštích měsících připravujeme **přednášku pana Josefa Kašpara** o současném dění v Itálii. Téma přednášky i termín teprve budou upřesněny.
- Plánujeme také **výstavu** vytvořenou k 25. výročí založení Společnosti přátel Itálie
- Sledujte naše webové stránky www.prateleitalie-msk.cz, které jsou průběžně aktualizovány a kde je možné najít všechny potřebné informace, pobočka je také dostupná na Facebooku.

Táňa Alešová

Jihočeská pobočka

- **9. 12.** jsme uskutečnili tradiční **vánoční tombolu**, jíž se zúčastnil velmi vzácný host – italský velvyslanec v České republice Aldo Amati! Akce se konala v přízemí menzy Jihočeské univerzity. Vstupné 150 Kč zahrnuje jídlo i pití formou rautu, hrací tikety byly za 50 Kč, pro členy SPI za 30 Kč.
- **V prvním pololetí 2016 jsme pokračovali pěti zavedenými seraty, kterých se zúčastňují i nečlenové SPI.**
- **27. 1.** promítání fotek z italských dovolených přinesené účastníky na přenosném disku.
- **24. 2.** tématem večera byly Dolomity. Různé pohledy na známý alpský masiv představili ve svých přednáškách Jan Jelínek a Jana Layerová.

- **30. 3.** člen předsednictva SPI-jč a lektor z Jihočeské univerzity Fabio Ripamonti promluvil o italských dialektech.
- **27. 4.** tři členové výkonného výboru SPI-jč. přiblížili pohledy na věčné město Řím.
- **20. 6.** plánujeme předprázdninové setkání při dobrém víně, pizze a povídání o Římě ústy naší dlouholeté příznivkyně Nikči Medkové, která strávila půl roku v italském hlavním městě coby studentka v rámci programu Erasmus. Na krátkou návštěvu přijede i naše skvělá italská lektorka Angela Bernardi, která se po dlouhé době za oceánem na skok vrátila do Evropy.

Zdeněk Brdek

La Tombola di Natale aneb Vánoční bingo

Již ve své předchozí cestovatelské trilogii jsem zmínila zásadní návštěvu italského Bibione, kde na mě vyjma moře učinila velký dojem zejména pistáciová zmrzlina. Kromě úžehu a popálenin prvního stupně jsem si odvezla též rozpolcenou duši. Ta otázka mě trápila a pronásledovala celou cestu domů až do prvního pátku, kdy jsem musela učinit ono destruktivní rozhodnutí – komu budu fandit ve Hrách bez hranic?! Má dětská duše byla do té doby bytostně spjata s oranžovými barvami, Marcelou Augustovou a Petrem Vichnarem, ale najednou mé srdíčko něžně objala i světle modrá barva Itálie a já nevěděla kudy kam.

Od té doby se sice mnohé změnilo, ale láska k Itálii zůstala. No to víte, když už jednou vidíte La Dolce Vita, nemůžete jinak. Dokonce jsem se naučila italsky tak dobře, že bez problémů umím pozdravit i rodilého Itala a když jsem v dobrém rozpoložení, napočítám do patnácti. Naštěstí jsem se seznámila s pár lidmi, kteří rovněž milují Itálii, a tato láska je sdužila do Jihočeské pobočky Společnosti přátel Itálie. Já sice nejsem oficiální registrovanou a poplatky platící přítelkyní, ale neoficiálně se občas účastním přednášek, jednou jsem byla na jazykové letní škole (o čemž jsem samozřejmě zpravodajovala i zde na SVRAPu) a také se pravidelně

(konkrétně podruhé, protože jak praví známé rčení: jednou je nikdy, dvakrát je zvyk) účastním italské předvánoční tomboly.

Tombola di Natale se údajně hraje odpoledne v širokém kruhu rodinném, když už jste přejedení miliony druhů těstoviny, rybami, olivami a sladkostmi. Naši čeští přátelé Itálie ale připravili tombolu, která se hrála večer v přízemí menzy JU potom, co jsme se všichni přejedli řízky, salátem a větrníky. Bylo to všechno takové příjemně slavnostní, protože se tohoto krásného večera zúčastnil též velvyslanec Itálie v ČR Aldo Amati a jeho velvyslanecká družina. A dobře udělal, protože Pražský hrad mu nikdy nenabídne to, co českobudějovická menza, to se ví.

Italská tombola není tak docela česká tombola, italská tombola je něco jako britské bingo (já jsem sice britské bingo nikdy nehrála, ale představuju si to tak). Máte tedy kartičku s políčky,

na nichž jsou čísla. Pak máte nějaké žetonky, na nichž jsou taky čísla – a tyhle žetonky někdo tahá odněkud, kam není vidět. Hráči pak čísla vyškrtávají – respektive v italské tombole na ně pokládají fazolky. Pokud máte dvě čísla v jedné řádce, vyhráváte něco menšího (pokud jste úplně první výherce večera, je to i s potleskem, později tyto výhry nikoho nezajímají – kromě těch, kterým se za celý večer nepodaří vyhrát nic). Pokud máte tři čísla v jedné

řádce, vyhráváte něco trochu většího, pokud máte čtyři čísla v jedné řádce, je dost možné, že se opět dočkáte potlesku, pokud máte pět čísel v jedné řadě, ostatní hráči vás nemají rádi. A pokud vyškrtáte všechna čísla, herní večer se uzavírá a tombola je vaše. Po převzetí výhry a povinné fotografii se doporučuje utíkat domů, protože se stáváte tombolovým nepřítelem číslo jedna.

Já jsem nejdříve chtěla vyhrát všechno, ale pak jsem si představila, že si budu muset jít přede všemi pro výhru a třeba, nedejbože, být vtipná, pohotová a tak vůbec. Takže jsem propadla schizofrennímu pocitu touhy po výhře doprovázenému strachem z výhry. Pak jsem naštěstí zjistila, že výhry jsou roznášeny ke stolům, což mě uklidnilo a opět jsem chtěla vyhrát všechno kromě tomboly, protože to bych pak musela jít pro výhru a třeba, nedejbože, být vtipná, pohotová a tak vůbec – no, znáte to. Čísla losoval dr. Ripamonti z Ústavu romanistiky FF, protože SVRAP je světově) a protože říkal čísla i česky, mohla jsem se poměrně brzo hlásit o ambo, což zna-

mená, že jsem tradičními fazolkami měla obsazená dvě čísla na řádce. Vyhrála jsem mimo jiné metr, což mě nesmírně potěšilo, jelikož jsem něco jako Božek stavitel (= složila jsem si sama IKEA stůl) a metr jsem někde ztratila. Byla jsem zkrátka královna našeho stolu a bylo tedy načase začít taktizovat. Což v překladu znamená nebrat ambo, ale počkat na terno, quaternu nebo cinquinu. Rozhodla jsme se být ambiciózní a dotáhnout to na cinquinu, pět čísel na řádce. Psychicky jsem to ovšem nevydržela, a když jsem měla obsazená čtyři čísla, zahlásila jsem quaternu. Výhru jsem přijala zcela rozrušená. Vzápětí tažené číslo by mi udělalo tu cinquinu, ale jak říká Krakonoš „kdo chtívá moc, nemívá nic“. A já měla dokonce i poukaz na stříhání psů. Psa sice nemám, ale možná by paní mohla přistříhnout ofinu mně, potřebovala bych to jako sůl.

Nezbývalo tedy, než vyhrát tombolu. Opět se dostavilo ono vzrušení ze hry, doprovázené strachem z převzetí případné výhry, navíc jsem se i trochu bála, abych

nevyhrála třeba nějaký zážitkový poukaz typu plavání s delfíny, už jsem přece jenom měla v tašce to stříhání psa, což bylo všechno, co bych v souvislosti se zvířaty dokázala v tu chvíli psychicky snést. Tyto mé obavy byly liché zejména z toho důvodu, že jsem sice měla zasazené dvě fazole na jednom řádku a pět fazolí na řádku druhém, ale třetí řádek ještě nebyl ani zorán. Infarktovou situaci pak připravila všem slečna, která se v návalu vzrušení o tombolu přihlásila, ale nakonec vyšlo najevo, že si spletla čísla či co. Tak jsme si nacvičili vítězný potlesk a jelo se dál.

Krátce nato se ovšem o výhru přihlásila dáma, která už si zasloužila potlesk oficiální. Nevypadalo to, že vyhrála zvíře, tak jsem jí trochu záviděla. Ale zase se musela fotit, což jsem jí nezáviděla vůbec, takže nastalo pěkné equilibrium.

Byl to zkrátka krásný večer, který potvrdil, že Vánoce jsou úplně nejlepší, zvláště pak, když vyhraje metr (který, nutno dodat, potěšil nemálo lidí soudíc podle toho, kolik jich hned začalo něco přeměřovat). A kdo nic nevyhrál, tak si mohl z košíčku vytáhnout cenu útěchy. Tu jsem chtěla taky, protože jsem nevyhrála tu tombolu a utěšit jsem nutně potřebovala, ale nakonec jsme v tomto směru vzala zavděk sklenkou (maximálně dvěma!) bílého vína. A tak se už teď těším na příští rok, až zase něco vyhraju a taky se trochu bojím, že bych snad mohla vyhrát tu tombolu.

Bára Poslušná

Liberecká pobočka (v r. 2015)

LEDEN: společné povídání u vína.

ÚNOR: přednáška na téma:

„Assisi, město svatého Františka“ – historie, památky, tradice.

BŘEZEN: ochutnávka sýrů, **Formaggeria Gran Moravia** v Liberci.

DUBEN: přednáška na téma:

„Sicílie od A do Z“ – zážitky z toulek po Sicílii.

KVĚTEN: přednáška na téma:

„Virtuální procházka Milánem“, vlastní zkušenosti z dlouhodobého pobytu v tomto městě.

ČERVEN: přednáška na téma:

„Čeští legionáři v Itálii za 1. světové války“.

Společný víkendový výlet **„Po stopách Italů v Českosaském Švýcarsku“.**

ZÁŘÍ: přednáška na téma:

„Toskánsko známé i neznámé“ – Krajská vědecká knihovna v Liberci.

„Z flashky do flashky“ – vzpomínky na prázdninové cesty po Itálii, ukázky fotografií.

ŘÍJEN: **„Z flashky do flashky“** – prázdninové cesty po Itálii, ukázky fotografií – pokračování.

LISTOPAD: Ochutnávka vín z oblastí Trentina a Piemonte.

Společný výlet **„Po stopách Italů na Ještědsku“**, spojený se svatomartinskou husou.

PROSINEC: společná vánoční besídka, oslava závěru roku, italské vánoční tradice.

Miroslava Chroustová

Elektronické kontakty pobočných spolků Společnosti přátel Itálie

Společnost přátel Itálie se, tak jako všichni, postupně orientuje na elektronickou komunikaci a elektronická média. Máme internetové stránky, alespoň většina poboček, máme profily na Facebooku, také většina poboček, a tradičně využíváme e-mail. Již dnes všichni členové, jejichž e-mailové adresy máme, plně využívají tuto komunikaci. Proto zde uvádíme webové a FB adresy – tedy u těch poboček, které je mají. Komunikace se členy již dlouho probíhá prostřednictvím uvedených elektronických medií. Proto od každého člena i každé pobočky uvítáme další informace, které pomohou rozšířit naši vzájemnou komunikaci i na členy, kteří nám doposud svoji e-mailovou adresu nesdělili, anebo naopak – neznaly webové a FB adresy.

Jistě všichni přivítáme jakoukoliv aktivitu členů, která oživí vzájemnou komunikaci. Může se projevit v diskusních fórech na FB, může se projevit posíláním a zveřejňováním vlastních fotografií, třeba z dovolené v Itálii, potravin v italských restauracích, a podobně. V budoucnu plánujeme otevření rubrik tematicky vymezených, na kterých se právě projeví individuální aktivita.

Kontakty

POBOČNÝ SPOLEK	WEB	FACEBOOK
Jihočeský	www.prateleitalie-jc.webnode.cz	Společnost přátel Itálie – jihočeská pobočka
Karlovarský	.....	Společnost přátel Itálie – Karlovarský kraj
Hradec Králové	www.prateleitaliehk.cz	Společnost přátel Itálie – Hradec Králové
Jihomoravský	www.prateleitaliebrno.cz	Společnost přátel Itálie – Brno
Liberecký	.....	Společnost přátel Itálie – pobočka Liberec
Moravskoslezský	www.prateleitalie-msk.cz	Moravskoslezská pobočka Společnosti přátel Itálie
Olomoucký	www.prateleitalie-ol.eu	Společnost přátel Itálie – Olomouc
Plzeňský	www.italstinaplzen.cz	.....
Praha	www.prateleitalie.eu	Společnost přátel Itálie
Vysočina	www.pratele-italie-vysocina.webnode.cz	Společnost přátel Itálie Vysočina– amicitalia

OBSAH 1.–2. ČÍSLA XXI. ROČNÍKU ZPRAVODAJE SPOLEČNOSTI PŘÁTEL ITÁLIE

1. ÚVODEM – První rok ve funkci tajemnice Společnosti přátel Itálie	1
2. Jednání Celonárodního výboru Společnosti přátel Itálie 28. ledna 2016	2
3. Uhradili jste členský příspěvek na rok 2016?	4
4. Renaissance na Tibeře a Vltavě	5

NOVÉ KNIHY NAŠICH ČLENŮ

5. Do Itálie!? (K české cestopisné reprezentaci Itálie mezi válkami)	7
6. Italská cesta Bohumila Hrabala	10

NÁŠ ŘÍMSKÝ SPOLUPRACOVNÍK DR. JOSEF KAŠPAR O SOUČASNÉM DĚNÍ V ITÁLII

7. Rozhovor s předsedou vlády Matteo Renzi	11
8. Římská vláda označila spekulace médií za nepodložené	13
9. Itálie se obává dalšího proudu migrantů – přes Jadran	14
10. Řecko začalo tlačit uprchlíky k albánské hranici	15
11. Muslimské dívky opouštějí brzy italské školy	16
12. Siena musela odmítnout královnu Alžbětu II.	17
13. Benátský karneval bez masek	17
14. <i>Místo v Benátkách, kde bloudící duch drží v dlaních uříznutou hlavu ženy</i>	18
15. <i>Proč máme v Chyňavě Valle di Ledro?</i>	20

Z NAŠICH POBOČEK

16. Jihomoravská – Vzpomínka na Pavla Balcárka	21
17. Moravskoslezská – Ohlédnutí za „Vídeňským cappuccinem“	23
18. Jihočeská – La Tombola di Natale aneb Vánoční bingo	24
19. Liberecká – Po stopách Italů	28

Na autorské a redakční přípravě tohoto čísla se podíleli

Táňa Alešová, Jaromíra Beerová, Zdeněk Brdek, Miroslava Chroustová, Josef Kašpar, Michaela Krčmová, Miloš Křepelka, Jaroslava Malá, Nella Mlsová, Rostislav Pietropaolo, Eva Poddaná, Bára Poslušná, Zuzana Wotkeová.

Technická spolupráce

Zdeněk Sladký

ZPRAVODAJ SPOLEČNOSTI PŘÁTEL ITÁLIE

Zapsán v evidenci periodického tisku pod číslem MK ČR E 14783

Vydává Společnost přátel Itálie, registrovaný spolek, IČ: 00564842